

התקרית בבית המלון. אלברט דין זעם במיסדרון בית המישפט. אילנה אלון מדווחת ונערדות-הליווי

מיני נושאים. שילמתי לה 350 ש"ח במקום 320. הצעתי לה שתייה, אבל היא לא רצתה. עישנתי, והיא לא אמרה כלום.
אני לא יכול להגיד את המילים. לא נעים לי מכבוד השופטת וגם מהתור בעת, אבל נכנסנו למיטה והיא לא היתה כליכך נקיה. היה לה ריח לאיטוב.

"אמרתי לו שאיני מתקלחת במים קרים..."

עישנתי לרגע וחשבתי איך להגיד לה בשיא העדינות שתלך להתרחץ. אמרתי לה, והיא התרגזה מאוד ואמרה שהתקלחה בבית, ושהיא בחורה נקיה. היא דיברה לאיפה. אמרתי לה שתקח מגבת עם מים חמים ותתרחץ, אבל היא לא רצתה.

ישבנו. היא אמרה שלא חייבים להיות במיטה כל הזמן, אנחנו יכולים לדבר. אבל אני מכיר את הבחורות האלה, הן רוצות להכניס אותך למיטה ולגמור, כדי שתשחרר אותן מהר. אני, בשנתיים-שלוש האחרונות, נמצי במצב רע, לא היה לי מה לעשות, הייתי מזומן כל הזמן בחורות אלי הביתה ממישרדים. מה לעשות, אני לא יפה-תואר ולא דון ז'ואן, אפילו מתבייש להתחיל עם בחורות כרוכות. היו לי, בשנה האחרונה, אולי 50 (המשך בעמוד 42)

אחרי דיבורים אמרתי שאני מוכן להחזיר לו 100 ש"ח, הקומיסיון שלי. הוא הגיע למישרד שלנו, עשה מה-פיכה, לקח טלפונים וסיפרי-חשבוניות של המישרד, נעל את הפקידה בחדר ואמר שאם תעשה בעיות, יקשור אותה. שוחחנו שוב בטלפון וקבענו להירפגש. אז כבר פניתי למישרד. הוא אמר שאני צריך לשלם לו, וניסה לסדווס חוט כסף.

אחרי העניין הזה הפסקתי עם מישרדי-הליווי. אני לא יכול להסתבך עם אנשים כאלה. למדתי אדריכלות, וחיזרתי למיקצוע שלי. חשבתי שאוכל להרוויח כסף טוב במישרדי-הליווי, אבל זה לא בשבילי.

עד כאן עדותו של בעל המישרד.

ריח לא-טוב
עיים תום עדויות-התביעה עלה
אלברט דין על רוכי-העדים, כי עדי-הגנה במישפטו. היתה לו גירסה אחרת שאותה סיפר:

באותו יום הלכתי למלון חמר ושרכתי תרד. יצאתי לסופר-מארקט וקניתי סוקולריס, שתייה וכל מיני פינרקים. חזרתי לחדר והזמנתי בחורה. את מיספר-הטלפון לקחתי מהעיתון. הפקידה נתנה לי מידע, ושאלה איזו בחורה אני רוצה. הסכרתי לה, והיא אמרה לי שתוך 20 רגע תגיע "ברקיס", וכי זה עולה 300 ש"ח, ועוד 20 ש"ח למזנית.
הבחורה הגיעה כעבור חצי שעה. היא היתה בסדר, גבוהה, יפה, בלונדית. היא היתה אינטליגנטית, ריברנו על כל

בנות, זה איזור מפקפק. הוא הציג את עצמו בשמו הנכון, אלברט דין. כאשר סירבנו, הוא התנהג לאיפה בטלפון, איים ואמר שהוא עבריין ויש רוף לנו את המישרד. אחר-כך שמעתי את שמו גם מבעל-מישרדים אחרים, שגם להם היו צרות איתו.

בדרך כלל לא שולחים בחורות למלון מסוג חמר, אבל הפקידה שלחה אחר-כך טלפנה "ברקיס" למישרד כי היסטריה וסיפרה שברחה מהחדר והשאירה את המעיל שלה. לא דובר שנגיש תלונה למישרד.

יותר מאוחר התקשר הלקוח וסיפר את הסיפור וביקש את כספו. אז תפסתי שהוא האיש מהרשימה השחורה שלנו.

מישרדי-הליווי, ואף פעם לא היו נגדי טענות.
עד כאן עדותה של "ברקיס".

שיחה היסטורית

ב על מישרד-הליווי, שגם שמו נאסר לפירסום, סיפר:
הייתי בעל מישרד-הליווי שר, אבל כבר חצי שנה שאני לא מתעסק בזה יותר.

פתחתי את המישרד ביולי 1987. כבר באותו חודש טילפן מישהו וביקש שאשלח לו בחורה לבית פרטי שלו ביפו. אנחנו לא שולחים לשם

שזה לא תואם בדיוק את הציפיות שלי. אבל הוא התייחס אלי יפה, לא היה אגרסיבי ונשארתי איתו. סיכמנו על מגע חלקי, כלומר מיזמויים. התפשטנו והיינו במיטה. הוא נתן לי 350 ש"ח בהמשך דרש ממני להתקלח. אמרתי לו שאני לא מתקלחת במים קרים. זה היה יום גשום, באמצע החורף.
אלברט היה מאוד עצבני, ולא-שקט. הוא נראה כמי שמשוה מעיק עליו. הוא עישן כמעט בלי-הפסקה, ההפסקות היו מוקדשות לקשר שלנו במיטה.

ביקשתי ממנו להפסיק לעשן, כי זה מפריע לי, והוא אמר שאני מגבילה אותו יותר מדי. כאשר התעקשתי שיפסיק לעשן, תקף אותי. הוא משך בשערי, שרט אותי בצוואר וקרא לי זונה. התרככתי כלפי חוץ, ואמרתי לו שאלך למיקלחת ולשרותים. הם היו מחוץ לחדר. התלבשתי ולקחתי את התיק שלי.

זה כנראה עורר את חשדו. הוא חיכה לי מחוץ לחדר, וכאשר ראה שאני הולכת לכיוון היציאה, ניסה לתפוס אותי בכוח. הוא משך בשערי ובזרועי באגרסיביות. צעקתי: "הצילו! הצילו!" אבל איש לא בא. אחר-כך התברר לי כי בעל-המלון הוא חרש. אבל אני לא מאוד חלשה, והצלחתי לברוח. רק הדי מעיל שלי נשאר שם.

אחר כך אמר לי בעל-המישרד כי הלקוח דורש את כספו בחזרה, מכיוון שלא מילאתי את ההסכם. ענית שיש בשום אופן לא אחזיר כסף. התפשטתי, הושפלת, הוכיחתי, ואין שום סיבה שאפצה אותו על העוול שנגרם לי.
אחרי שבוע שמעתי שהוא טוען כי גנבתו ממנו 3000 ש"ח. אני לא לקחתי ממנו שום דבר. עבדתי בעוד כמה

תובעת אחיטוב
לא נעים לי מכבוד השופטת וגם מהתובעת...

אלי דסות, העולם הזה